

Sygn. akt V Ka 72/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie V Wydział Karny – Odwoławczy

w składzie: **Przewodniczący : SSO Piotr Morelowski**

Sędziowie : SO Beata Garczyńska

SO Marek Siwek (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Mazur

przy udziale Prokuratora Alicji Szczepańskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 r.

sprawy **B. B. (1)**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 284 § 2 k.k.

i **M. C.**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 4 sierpnia 2014 r. **sygn. akt III K 246/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcia o nałożonych na oskarżone zobowiązaniach do naprawienia szkody;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze po 10 (dziesięć) złotych od każdej z oskarżonych oraz z tytułu opłat za II instancję od oskarżonej B. B. (1) 500 (pięćset) złotych, zaś od M. C. 300 (trzysta) złotych.

V Ka 72/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy Lublin-Południe w Lublinie oskarżył B. B. (1) o to, że:

I. w okresie od 19 stycznia 2006 r. do 25 września 2006 r. w L., działając w wykonaniu z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. logistyki w firmie (...) Sp. z o.o. doprowadziła firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 65.679,19 zł w ten sposób, że będąc upoważniona do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej

jej obiegu i nie będąc upoważnioną do podpisywania faktur VAT wprowadziła właścicieli firmy (...) w błąd co do okoliczności nabycia sprzętu AGD i RTV w ten sposób, że poświadczala nieprawdę wystawiając dokumenty PZ, z których wynikało, że dokonano zakupu towarów gratisowych, podczas gdy na podstawie faktur VAT podpisywanych przez nią, wbrew jej uprawnieniom dokonywano zakupu innego towaru, który nie był wprowadzony do magazynu firmy (...), a mianowicie:

- w dniu 19 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1584,17 zł podczas gdy na podstawie faktury VAT wystawionej przez firmę (...) S.C. nr (...) zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...)

- w dniu 19 stycznia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 847 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT wystawionej przez firmę (...) Sp. z o.o. nr (...) zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 27 stycznia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1024,66 zł podczas gdy na podstawie faktury VAT (...), nieprawidłowo podpisanej przez nią, wystawionej przez firmę (...) dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 18 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 934 zł brutto, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo podpisanej przez nią a wystawionej przez firmę (...) dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 26 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 2453,50 zł podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...), dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 14 czerwca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3013,51 zł podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...) Sp. z o.o. zakupiono inny towar, który nie wprowadzono do magazynu firmy (...);

- w dniu 14 czerwca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1960,60 zł podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) S.C. zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 23 czerwca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3803,28 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...) S.C., zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 27 czerwca 2006 r. wystawiła dwa dokumenty PZ nr (...) i (...) na kwotę po 3074,86 zł (na ogólną kwotę 6149,72), podczas gdy na podstawie faktur VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanych, a wystawionych przez firmę (...), dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 4 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3116,00 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...) SC, dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 6 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1925 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 13 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3100 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 18 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1580 zł brutto, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 26 lipca 2006 r. wystawiła dwa dokumenty PZ nr (...) i (...) na kwoty: 3595 zł i 3844 zł na ogólną kwotę 6097,54 zł brutto, podczas gdy na podstawie faktur VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 7 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3074,86 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) Sp. z o.o., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 31 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3335 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) S.C., zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 21 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1830 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) S.C., zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 22 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 2011 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) S.C., zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 31 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 3074,25 zł, podczas gdy na podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...), zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 1 września 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 1860 zł brutto, podczas gdy nie podstawie faktury VAT nr (...), nieprawidłowo przez nią podpisanej, a wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 7 września 2006 r. wystawiła dwa dokumenty PZ nr (...) i (...) na kwoty: 640 zł i 3060 zł (na ogólną kwotę 3700 zł), podczas gdy nie podstawie nieprawidłowo przez nią podpisanych faktur VAT nr (...) wystawionych przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- dniu 19 września 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na kwotę 836,07 zł i 1267,30 zł na ogólną kwotę 2560 zł, podczas gdy na podstawie nieprawidłowo przez nią podpisanej faktury VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) S.C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- dniu 11 września 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na kwotę 3094,26 zł zakup towarów, podczas gdy nie podstawie faktury VAT nr (...), wystawionej przez firmę (...) Sp. z o.o., zakupiono inny towar, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...);

- w dniu 25 września 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na zakup towarów gratisowych wartości 2210 zł, podczas gdy nie podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) S C., dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od 1 marca 2006 r. do 6 września 2006 r. w L., działając w wykonaniu z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. logistyki w firmie (...) Sp. z o.o. w L., doprowadziła firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 9550,70 zł w ten sposób, że będąc upoważniona do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej

jej obiegu wprowadziła w błąd właścicieli firmy (...) co do okoliczności nabycia towarów w (...) Sp. z o.o. przy ul. (...) w L., w ten sposób, że poświadczala nieprawdę wystawiając dokumenty PZ, co do przyjęcia towarów zakupionych w (...) do magazynu gratisów firmy (...), a mianowicie:

- w dniu 1 marca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towaru zakupionego w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 1491,23 zł towarów, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 91,47 zł brutto,

- w dniu 5 kwietnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 934,61 zł towarów, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 41,46 zł brutto,

- w dniu 4 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) i PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktur nr (...) na kwotę 255,32 zł i 3546,24 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 163,67 zł,

- w dniu 11 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 852,78 zł, który to towar nie wprowadzono na stan magazynowa gratisów,

- w dniu 18 maja 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 1458,08 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 123,47 zł brutto,

- w dniu 30 maja 2006 r. wystawiła dokumenty PZ nr (...) i PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...). (...) na kwotę 1963,58 i faktury nr (...) na kwotę 2404,39 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 434,31 zł brutto,

- w dniu 5 czerwca 2007 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 239,95 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 39,99 zł,

- w dniu 30 czerwca 2006 r. wystawiła dokumenty PZ nr (...), PZ (...), PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktur nr (...) z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 1132,06 zł brutto,

- w dniu 4 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 852,78 zł, który to towar nie wpłynął do magazynu gratisów,

- w dniu 4 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 91,38 zł, który to towar nie wpłynął do magazynu gratisów,

- w dniu 10 lipca 2006 r. wystawiła dokumenty PZ nr (...) i PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...), z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 173,90 zł,

- w dniu 20 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 132,98 zł, który to towar nie wprowadzono do magazynu gratisów firmy (...),

- w dniu 28 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 97,59 zł, który to towar nie wprowadzono do magazynu gratisów,

- w dniu 19 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 2776 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 191,98 zł,

- w dniu 10 lipca 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) i PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktur VAT nr (...) z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 635,55 zł,

- w dniu 4 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 163,62 zł z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towaru na kwotę 162,91 zł,

- w dniu 4 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktur VAT nr (...) na kwotę (...),70 i nr (...) na kwotę 2748,66 zł, z czego do magazynu gratisów nie wpłynął towar na kwotę 560,22 zł,

- w dniu 6 września 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) i PZ (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę (...),12 i faktury nr (...) na kwotę 4700 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzono towarów na kwotę 1152,37 zł,

- w dniu 23 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w (...) na podstawie faktury nr (...) na kwotę 2149,64 zł, z czego do magazynu gratisów nie wprowadzony został towar na kwotę 95,99 zł,

- w dniu 24 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w PPH U (...) na podstawie faktury VAT nr (...) na kwotę 1211,87 zł, którego to towaru nie wprowadzono do magazynu gratisów,

- w dniu 25 sierpnia 2006 r. wystawiła dokument PZ nr (...) na potwierdzenie przyjęcia do magazynu gratisów towarów zakupionych w firmie P.W. (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury nr (...) na kwotę 360,19 zł, którego to towaru nie wprowadzono do magazynu gratisów, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

III. w okresie od 5 maja 2006 r. do 25 września 2006 r. w L. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudniona w firmie P.W. (...) Sp. z o.o. na stanowisku specjalisty ds. logistyki sfalszowała dokumenty księgowe PZ i WZ przywłaszczając towar na łączną kwotę 8.870,36 zł brutto, tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

IV. w dniu 25 września 2006 r. w L., będąc zatrudniona w firmie PHU (...) Sp. z o.o. na stanowisku specjalisty ds. logistyki przyjęła od przedstawiciela firmy (...) bony towarowe w ilości 50 sztuk o wartości 20 zł każdy, z czego 14 sztuk na łączną kwotę 280 zł, przywłaszczyła na szkodę PHU (...) Sp. z o.o., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

M. C. o to, że:

I. w dniu 12 maja 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) Sp. z o.o. przy ul. (...), na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia sprzętu RTV z firmy (...) S.C. w ten sposób, że będąc upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury nr (...) wystawionej przez (...) S.C. zakupiono zestawy towarów gratisowych wartości 4207,66 zł, podczas gdy dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy

(...), doprowadzając firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4207,66 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 31 lipca 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia sprzętu RTV z firmy (...) w ten sposób, że będąc upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej przez firmę (...) Sp. z o.o. zakupiono zestaw towarów gratisowych wartości 1537,43 zł, podczas gdy dokonano zakupu aparatów fotograficznych (...), który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), doprowadzając firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1537,43 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w dniu 21 czerwca 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia sprzętu RTV z firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że będąc osobą upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu, poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury VAT nr (...) sporządzonej przez Sp. z o.o. (...), zakupiono zestaw towarów gratisowych wartości 1439,99 zł, podczas gdy dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), doprowadzając w/w firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1439,99 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV. w dniu 21 czerwca 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia sprzętu RTV z firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że będąc osobą upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu, poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury VAT nr (...) sporządzonej przez (...) Sp. z o.o., zakupiono zestaw towarów gratisowych wartości 430 zł, podczas gdy dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), doprowadzając w/w firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 430 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

V. w dniu 30 sierpnia 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia towaru w (...) Sp. z o.o. przy ul. (...) w L., w ten sposób, że będąc osobą upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu, poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury VAT nr (...) wystawionej przez w/w firmę, zakupiono zestaw towarów gratisowych wartości 2224,84 zł, podczas gdy dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), doprowadzając tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2224,84 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VI. w dniu 21 czerwca 2006 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki wprowadziła w błąd właścicieli w/w firmy co do okoliczności nabycia sprzętu RTV z firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że będąc osobą upoważnioną do odbioru faktur VAT i sporządzenia dokumentacji dotyczącej jej obiegu, poświadczyła nieprawdę wystawiając dokument PZ nr (...) z treści którego wynikało, iż na podstawie faktury VAT nr (...) sporządzonej przez „(...) Sp. z o.o., zakupiono zestaw towarów gratisowych wartości 1439,99 zł, podczas gdy dokonano zakupu innego towaru, który nie został wprowadzony do magazynu firmy (...), doprowadzając w/w firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1439,99 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VII. w okresie od 2 stycznia 2006 r. do 31 lipca 2006 r. w L. działając w krótkich dostęпах czasu w wykonaniu z góry powziętym zamiarze, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki sfałszowała dokumenty księgowe WZ i PZ, zaś towar o wartości 17.247,12

zł wynikającej z różnic kwot pomiędzy tymi dokumentami przywłaszczyła na szkodę spółki (...), tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VIII. w okresie od 9 maja 2006 r. do 18 września 2006 r. w L. działając w krótkich dostęпах czasu w wykonaniu z góry powziętym zamiarze, będąc zatrudniona w firmie (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w L. na stanowisku specjalisty ds. logistyki sfalszowała dokumenty księgowo WZ i PZ w ten sposób przywłaszczając towar o wartości 1427 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. oskarżoną B. B. (1) uznał za winną tego, iż w okresie od dnia 19 stycznia 2006r. do dnia 25 września 2006r. w L., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przywłaszczyła na szkodę Spółki powierzone jej mienie w postaci sprzętu AGD i RTV o łącznej wartości 62.921,36 zł, a mianowicie:

- w dniu 19 stycznia 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Hurt Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...)WB o wartości 847 zł,

- w dniu 27 stycznia 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Hurt Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...)WB o wartości 1024,02 zł,

- w dniu 13 maja 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3.100 zł,

- w dniu 18 maja 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...)Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 934 zł,

- w dniu 16 maja 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od(...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1584,17 zł,

- w dniu 26 maja 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2453,52 zł,

- w dniu 19 czerwca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...)Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3.013,51 zł,

- w dniu 23 czerwca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3.803,28 zł,

- w dniu 27 czerwca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Hurt Sp. z o.o. na podstawie faktur VAT (...) o wartości 6.149,72 zł,

- w dniu 4 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 852,78 zł i nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3.116,00 zł,

- w dniu 6 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1925 zł,

- w dniu 7 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3074,86 zł,

- w dniu 18 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1.580 zł,

- w dniu 26 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktur VAT (...) o wartości 7439 zł,

- w dniu 21 sierpnia 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1830 zł,

- w dniu 22 sierpnia 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2011 zł,

- w dniu 31 sierpnia 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3074,25 zł,

- w dniu 1 września 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1860 zł,

- w dniu 7 września 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktur VAT (...) o wartości 3.600 zł,

- w dniu 11 września 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 3.094,26 zł,

- w dniu 19 września 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2560 zł,

- w dniu 25 września 2006r. przywłaszczyła powierzone towary nabyte od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2.125 zł,

czym wyczerpała dyspozycję art. 284§2 k.k. w zw. art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej B. B. (1) karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalił na podstawie art. 33§3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej B. B. (1) warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną B. B. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział w L. jako następcy prawnego (...) sp. z o.o. kwoty 62.921,36 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia jeden złotych i trzydzieści sześć groszy) – w terminie 3 (trzech) lat od uprawomocnienia się wyroku;

IV. oskarżoną B. B. (1) uniewinnił w pozostałym zakresie od popełnienia zarzuconych jej czynów;

V. oskarżoną M. C. uznał za winną tego, iż w okresie od dnia 12 maja 2006r. do dnia 30 sierpnia 2006r. w L., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przywłaszczyła na szkodę Spółki powierzone jej mienie w postaci sprzętu AGD i RTV o łącznej wartości 9.632,17 zł, a mianowicie:

- w dniu 12 maja 2006 r. przywłaszczyła część powierzonych rzeczy nabytych od (...) na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2559,92 zł,

- w dniu 19 czerwca 2006r. przywłaszczyła powierzone rzeczy nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktur VAT (...) i VAT (...) o wartości 1869,99 zł,

- w 20 czerwca 2006r. przywłaszczyła powierzone rzeczy nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1439,99 zł,

- w dniu 31 lipca 2006r. przywłaszczyła powierzone rzeczy nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 1537,43 zł,

- w dniu 30 sierpnia 2006r. przywłaszczyła powierzone rzeczy nabyte od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktury VAT (...) o wartości 2.224,84 zł,

czym wyczerpała dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej M. C. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, ustalił na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej M. C. warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

VII. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną M. C. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział w L. jako następcy prawnego (...) sp. z o.o. kwoty 9.632,17 zł (dziewięć tysięcy sześćset trzydzieści dwa złote i siedemnaście groszy) – w terminie 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się wyroku;

VIII. oskarżoną M. C. w pozostałym zakresie uniewinnił od popełnienia zarzuconych jej czynów;

IX. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 2.500 zł (dwa tysiące pięćset) tytułem częściowego zwrotu wydatków, zaś w pozostałym zakresie zwolnił oskarżone z wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa oraz zwolnił z opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonych M. C. i B. B. (1), który zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonych i zarzucił:

1. błędne przyjęcie, iż ustalając stan faktyczny Sąd oparł się o dowody z dokumentów, które sąd uznał za prawdziwe gdyż nie były kwestionowane, podczas gdy od początku trwania procesu oskarżone kwestionowały prawdziwość dostarczonych Sądowi wydruków PZ i WZ bowiem były to oryginały dokumentów, a te nosiły zapisy odrębne oskarżonych, co umożliwiało identyfikację towarów, przeznaczenie gratisów i wyjaśnienie stanu faktycznego przepływu zakupionych towarów;

2. bezzasadne przyjęcie, iż Sąd dysponował oryginalnymi zapisami rozmów z komunikatora Gadu - Gadu, podczas gdy biegły S. ewidentnie wskazał na możliwość przenoszenia treści rozmów na nośnikach, braku możliwości ustalenia na jakim komputerze były prowadzone, co podważa ich wiarygodność;

3. bezgraniczne obdarzenie wiarą opinii biegłej A. D., która zdaniem Sądu świadczy o winie oskarżonych, podczas gdy z opinii tej wynika w sposób ewidentny, że biegła przyjęła dowody PZ i WZ „oddrukowane” za dokumenty księgowe, przyjęła, że oskarżone przywłaszczyły wskazane przez nią kwoty, a część pobrały na cele prywatne (k. 10 opinii z lipca 2010 r.), przyjęła, iż w sprawie mamy do czynienia z dokumentami nierzetelnymi, bezpodstawnie przyjęła, iż zakupy towarów w firmie (...), (...) i (...) nie stanowiły przedmiotów gratisowych w firmie drogeryjnej, dokonała bezzasadnej oceny zeznań K. S. twierdząc, że mógł się przyczynić do zawłaszczenia towarów przez oskarżone;

4. bezzasadne przyjęcie, iż oskarżone samowolnie posługiwały się przy sprowadzaniu towarów do rejestru zakupów pojęciem „towary gratisowe” - w dokumentacji PZ wywołują przekonanie, że są one przeznaczone na gratisy dla klientów, podczas gdy chociażby ze schematu obiegu dokumentów załączonego do akt przez oskarżoną i potwierdzonego podczas przesłuchań przez T. T., Główną Księgową i pracowników księgowości miała dostęp do wszelkich dokumentów związanych z zakupem i rozliczeniem zakupionych towarów z przeznaczeniem na gratisy;

5. bezzasadne przyjęcie, iż T. T. i M. Ł. przez okres kilkunastu miesięcy po wstępnej konsultacji z oskarżonymi - rzeczy przeznaczonych na gratisy o niewielkiej wartości (k. 2 uzasadnienia) nie sprawdzali jakie rzeczy zostały zakupione, komu je wręczono, a jednocześnie nie stwierdzono, by istniała instrukcja warunków, jakie winien spełniać odbiorca, by otrzymać towary gratisowe (str. 4 opinii biegłej z lipca 2010), tak więc zarząd musiał w tym zakresie podejmować indywidualne decyzje. Nie było też żadnych porozumień z dostawcami ani rozliczeń z otrzymywanych przez nich gratisów;

6. nie wyjaśnienie istotnych faktów mających wpływ na treść ustaleń faktycznych, a mianowicie nie ustalono, kto w okresie zarzutów miał wręczać gratisy klientom, a ze zdjęć z 2005 roku wynika, że czynił to zarząd, co musiało mieć miejsce również w 2006 roku, a więc zarząd musiał mieć wiedzę o kupowanych gratisach i ich wartości.

7. obrazę prawa karnego materialnego - art. 284 § 2 k.k. polegającą na: wyrażeniu oczywiście błędnego poglądu prawnego, że zachowanie oskarżonych, w ustalonym stanie faktycznym, wyczerpuje znamiona występku z tego przepisu, podczas gdy faktycznie oskarżone nie dopuścił się żadnego przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Jakkolwiek skutkiem wniesionej apelacji musiała być zmiana zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych, w zakresie podniesionych w niej uchybień nie jest ona zasadna, a co za tym idzie, nie mogły zostać uwzględnione zawarte w niej wnioski.

Sąd I instancji przeprowadził bowiem postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, wprowadzając do procesu wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. Ocena tych dowodów, znajdująca odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jest wszechstronna, szczegółowa, uwzględnia wszystkie okoliczności ujawnione na rozprawie, zarówno te, które przemawiały na korzyść oskarżonych, jak i na ich niekorzyść. Nadto, dokonana została w sposób spełniający wymogi art. 7 k.p.k., tj. po rozważeniu wszystkich przeprowadzonych dowodów, według zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Jeżeli zatem ocena dowodów została dokonana w ramach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k., a nadto bez naruszenia art. 4 i 410 k.p.k., nie można stwierdzić by ustalenia faktyczne dokonane w sprawie obarczone były jakimś błędem, w szczególności mogącym mieć wpływ na treść wyroku. W takiej sytuacji należy stwierdzić, że wniesiona przez skarżącą apelacja ma charakter jedynie polemiczny i nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Chybiony jest pierwszy z postawionych zarzutów, jako że nie ulega wątpliwości, że podnosząc wiarygodność z dowodów z dokumentów, Sąd I instancji miał na myśli treści, które są w nich zawarte. Nie ulega przecież wątpliwości, że niezależnie od tego, czy mielibyśmy w sprawie do czynienia z oryginałami dowodów PZ i WZ, czy też jedynie z ich wydrukami, istotne było to, że dowody te w ogóle zostały wystawione przez oskarżone, a tego właśnie nie kwestionowały. Obdarzenie wiarą dowodów z dokumentów dotyczy więc zasadniczo wytworzenia dokumentów określonej treści przez oskarżone, która to treść w zakresie kwoty pozostała w zgodzie z kwotami z faktur, na które dokonano zakupów rzekomych „gratisów”, natomiast w zakresie nazwy towarów jest już zupełnie inna, aniżeli wskazana na fakturach. Choć więc oskarżone powoływały się na istnienie oryginalnych dokumentów PZ i WZ, fakt ich niezabezpieczenia na potrzeby niniejszego postępowania powodował, że nie było w ogóle możliwe wypowiedzenie się co do ich treści. Nie ma natomiast podstaw do wnioskowania, by oryginały dokumentów zostały usunięte przez władze spółki po to, by nie mogły stanowić dowodu w postępowaniu karnym. W kontekście tego, że innych dokumentów niż zabezpieczone w toku postępowania nie było, nie sposób również stawiać zarzutu biegłej, że opierała się na takich dokumentach, jakie zostały zgromadzone w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku wyrażonym w apelacji Sąd Rejonowy w sposób właściwy dokonał oceny opinii biegłego S. i wyciągnął z tej oceny właściwe wnioski, także w kontekście pozostałych dowodów, które dotyczą zabezpieczonych

rozmów na komunikatorze Gadu-Gadu. Pomimo, że biegły S. wskazał na możliwość ingerencji w treść rozmów oskarżonej poprzez komunikator, należy podkreślić, że nie każde hipotetyczne założenie przedstawione przez biegłego obliuguje Sąd orzekający do uwzględnienia tego założenia. Rzeczą biegłego jest przedstawić różne warianty związane z analizowaną kwestą, natomiast obowiązkiem Sądu jest dokonanie wyboru jednego z wariantów, przy uwzględnieniu wymowy pozostałych dowodów, także osobowych. Takiemu obowiązkowi Sąd I instancji sprostał, gdyż ocenił treść zabezpieczonych wydruków z rozmów przez komunikator w kontekście zarówno opinii biegłego S., jak również zeznań świadków T. T. (3), P. Ł. i M. Ł. (2). Słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że fakt spokrewnienia świadka z M. Ł. (2) w żadnym razie nie może dyskredytować jego zeznań. Nie ulega wątpliwości, że obecność P. Ł. w spółce (...) nie była przypadkowa, czy przejściowa, by można wnosić z samego charakteru obecności o jakiejś negatywnej misji, jaką świadek miał spełnić, wymierzonej przeciwko oskarżonym. P. Ł., jako jedyny, wykonywał obowiązki informatyka w spółce (zresztą jak wskazał od 1998 r.) i rzeczą zupełnie naturalną było, że tylko on posiadał wiedzę i umiejętności, pozwalające na ustalenie faktu skasowania rozmów na komunikatorze, a następnie ich odzyskania i przekazania T. T. (3). Należy zauważyć, iż świadek P. Ł. wskazał, iż to firma stworzyła warunki by towary się rozplýwały (k. 1700), a więc o mechanizmach kontroli wypowiadał się zdecydowanie negatywnie. Świadek nie ukrywał także tego, że z racji przebywania w firmie praktycznie cały czas, jak również charakteru wykonywanych obowiązków, to ktoś z szefostwa firmy zlecił mu przejrzanie archiwum Gadu-Gadu. Ta okoliczność także nie powinna wzbudzać podejrzeń o brak bezstronności, gdyż jasne jest, że kierownictwo firmy mogło takie kroki podjąć, a z drugiej strony nie było innej osoby, mogącej wykonać polecenie w tym zakresie. Świadek wskazał zresztą, że całą wiedzę, jaką dysponuje z mechanizmu działania oskarżonych wywodzi właśnie z zabezpieczonych rozmów, a także zapewne z informacji T. T. (3) oraz księgowej M. T. (1). Podkreślić należy, iż jakkolwiek teoretycznie istniała możliwość ingerencji w zapisy rozmów, możliwość ta istniała wyłącznie w teorii, gdyż trudno sobie wyobrazić, by np. świadek P. Ł. dokonał zmian w zakresie treści rozmów po to, by następnie oskarżone zostały obciążone. Jeżeli chodzi o samą treść zabezpieczonych przez P. Ł. rozmów zwraca uwagę, że są one prowadzone w sposób naturalny, zaś zbieżność w zakresie konkretnych faktur i składanych zamówień nie dotyczy wszystkich przypadków. Zakładając celowe działanie ukierunkowane na oskarżone, jak również możliwości P. Ł., należałoby oczekiwać, że w treści rozmów znajdzie się dużo więcej danych pozwalających na identyfikację poszczególnych transakcji, co przecież nie miało miejsca. Jak zaznaczono w kilku wypadkach następuje zgodność pomiędzy treścią rozmów a zamówieniami, jak również treść rozmów wskazuje na mechanizm działania oskarżonych, który wymagał weryfikacji przy pomocy dokumentów. Należy też podkreślić, że sama inspiracja do przeprowadzenia kontroli w firmie wynika z pierwszych zeznań świadka M. T. (1) (k. 9), która wskazała na to, że zauważyła fakt wynoszenia przez oskarżoną B. zniczy, jak się następnie okazało bez uiszczenia żadnych należności z tego tytułu, a jedynie na podstawie dokumentu WZ. Po tym fakcie, łączna analiza dowodów w postaci zabezpieczonych rozmów, jak również dokumentów księgowych doprowadziła do wniosku o przestępnym charakterze działań oskarżonych oraz o ich szczegółowym mechanizmie. Odnotować w tym miejscu należy także pomysł na skasowanie archiwum (k. 83), jaki został utrwalony w zabezpieczonej korespondencji, odpowiadający w swojej dacie czasowi przeprowadzanej kontroli.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jaką przeprowadził Sąd Rejonowy odbyła się również w zgodzie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W tym ostatnim zakresie słusznie Sąd I instancji miał w polu widzenia rodzaje towarów, jakie były zamawiane przez oskarżone i przypisując im przestępstwa uwzględnił towary, które w żadnej rozsądnie funkcjonującej spółce zajmującej się handlem nie mogły być przedmiotem tzw. „gratisów”. O ile łatwo sobie wyobrazić, co zresztą pozostaje w zgodzie z powszechnie stosowaną praktyką, że przedmiotem „gratisu” będzie jakiś drobny przedmiot, o tyle zupełnie niepojęte jest, by „gratisem” była chłodziarko-zamrażalka, zmywarka, pralka, czy telewizor.

Nie można również zgodzić się z apelacją, o ile wskazuje, że dostęp księgowości do dokumentów winien uniemożliwiać tego rodzaju proceder, jaki został przypisany oskarżonym. Wskazać trzeba, że już z zeznań świadka P. Ł. wynikało, iż jego zdaniem kierownictwo umożliwiło tego rodzaju nadużycia jak stwierdzone, poprzez dopuszczenie do wprowadzania na stan magazynowy przedmiotów bez ich szczegółowego określenia. Brak szczegółowych procedur w tym zakresie wynika z relacji wszystkich przesłuchanych osób i słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że w istocie nie istniał mechanizm umożliwiający bieżącą weryfikację zakupów towarów z przeznaczeniem na „gratisy”. Zwraca uwagę

przy tym fakt, że z zeznań świadka M. Ł. (2) wynika, że powierzenie oskarżonym uprawnienia do dokonywania zamówień i zakupów tego rodzaju towarów opierał się po prostu na zaufaniu – sam nigdy nie sprawdzał czy to, co było na rachunkach było rzeczywiście kupione (k. 2219). Choć więc niewątpliwie było możliwe ustalenie w krótkim okresie czasu, w każdym wypadku konkretnego zakupu, czy rzeczywiście trafił do firmy i co się z nim dalej działo, nie sposób obciążać kierownictwo spółki (...), że takich weryfikacji nie prowadziło w sposób stały. Z pewnością cykliczne kontrole uniemożliwiłyby przywłaszczanie w mechanizmie przypisanym oskarżonym, jednak ich brak był właśnie czynnikiem, który ten mechanizm umożliwił. A jak on funkcjonował obrazuje kilka przykładów wynikających z rozmów zabezpieczonych na komunikatorze. Obieg dokumentacji księgowej wynika z kolei z zeznań świadka M. T. (1), prawidłowo obdarzonych wiarą przez Sąd Rejonowy. Świadek ta wyraźnie wskazała, że faktury kosztowe miały swój obieg, gdyż zanim trafiły do księgowości były zatwierdzane przez panią T. lub pana Ł., natomiast faktury zakupów towarów nie miały tej drogi (k. 2222). Być może nie było to rozwiązanie najszcześniejsze z punktu widzenia zabezpieczenia interesów spółki przed nadużyciami, jednak w żadnym razie fakt pozostawienia tak dużego pola dla działań pracowników nie ekskulpuje oskarżone. Świadek T. zeznała również, że sama nie miała kontaktu z fakturami zakupowymi, gdyż były one po prostu wpinane do segregatora „zakup towarów” przez osoby z zaopatrzenia i odstawiane do szafy (k. 2222). Oczywiście ten brak bieżącej kontroli ułatwiał wszelkie nadużycia, zwłaszcza jeżeli T. T. (3), ani M. T. (2) nie zatwierdzały dokonywanych zakupów, a otrzymywały jedynie ich zestawienia, a dokumenty stwierdzające obrót towarami będącymi przedmiotem działalności spółki (...) nie były kontrolowane.

Od braku nadzoru w tak szerokim zakresie trudno przejść do sytuacji, kiedy to T. T. (3) miałyby polecać oskarżonym dokonywanie zakupów na rzecz firmy. Słusznie świadek T. wskazała, że byłoby to działanie przeciwko jej samej (k. 2082). Przede wszystkim zaś pojawia się pytanie, skoro tego rodzaju proceder miał być tak korzystny dla spółki jak przedstawia się to w apelacji, to należałoby pozostawać w przekonaniu, że będzie kontynuowany – korzyść miały osiągać zarówno oskarżone, jak i spółka. Tymczasem jednak zostało złożone zawiadomienie o przestępstwie w niniejszej sprawie właśnie z inicjatywy T. T. (3). Słusznie ten aspekt związany z oceną przeprowadzonych dowodów został dostrzeżony przez Sąd Rejonowy (k. 2586v). Oczywiście jest, że gdyby T. T. (3) wydawała osobiście polecenia dokonywania samowolnych zakupów na rzecz (...), musiałaby zakładać, że w razie złożenia zawiadomienia o przestępstwie tego rodzaju postępowanie od razu zostanie zidentyfikowane, co zarazem nie pozwoliłoby na pociągnięcie do odpowiedzialności oskarżonych. Nie ulega więc wątpliwości, że z punktu widzenia zasad wiedzy i doświadczenia życiowego linia obrony oskarżonych musiała być uznana za nieskuteczną.

Odnosnie do fotografii, na które powołuje się obrońca w apelacji wskazać trzeba, że nie dotyczą okresu czasu, jaki został oskarżonym zarzucony, a także przypisany w związku z przestępstwem, co powoduje że rozważenie ich wpływu na ocenę dowodów jest bezprzedmiotowe. Przypomnieć należy, że fakt istnienia towarów gratisowych nie był kwestionowany w relacjach świadków zeznających na niekorzyść oskarżonych. Kwestionowana była jedynie skala zjawiska w kontekście rodzaju przedmiotów, które były zakupione przez oskarżone, fakt w ogóle wykorzystania ich przez spółkę (...), jak również możliwość dokonywania „rozpisania” przedmiotów rzeczywiście zakupionych na takie, które faktycznie zakupione nie były, celem ukrycia faktu zakupu i zapewnienia możliwości ich przywłaszczenia.

W sposób nietrafny podważana jest również opinia biegłej A. D. (2), jaka w sprawie została sporządzona. Należy przypomnieć, że biegła opiniowała tak pisemnie, jak również kilkakrotnie ustnie na rozprawie, co umożliwiło uzyskanie odpowiedzi na pytania stron. Oczywiście jest zarazem, że o niepełności czy niejasności opinii nie może świadczyć fakt, że jest ona niezgodna z oczekiwaniami strony, a jedynie okoliczności merytoryczne związane z opinią. Wbrew stanowisku skarżącej taką okolicznością nie może być fakt oparcia się biegłej na dokumentach, które nie spełniały wymogów rzetelnej księgowości. Biegła była zobligowana do uwzględnienia takich dowodów, które pozwoliłyby na dokonanie stosownych, niezbędnych z punktu widzenia tezy dowodowej, wyliczeń, niezależnie od tego, czy z punktu widzenia ustawy o rachunkowości dany druk mógł być uznany za dokument, czy też nie. Postępowanie karne nie jest przecież ograniczone w zakresie dowodzenia ramami, poza zakazami dowodowymi, a w tym wypadku oczywiście jest, że żadnymi zakazami ani biegła, ani Sąd I instancji nie był limitowany w dowodzeniu i argumentacji. Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, druki WZ i PZ jakkolwiek zostały uznane za dokumenty, nie chodziło o dokumenty w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż ten przepis zawiera definicję dokumentu na potrzeby wyłącznie prawa

karnego materialnego. Skoro możliwości dowodzenia w postępowaniu karnym są, jak już zaznaczono, ograniczone jedynie zakazami dowodowymi, Sąd I instancji władny był do uwzględnienia wszystkich dokumentów, niezależnie od tego, czy posiadały status dokumentu z punktu widzenia prawa materialnego. Zauważyć należy, że nawet w kontekście definicji z art. 115 § 14 k.k. niekiedy za dokument konieczne będzie uznanie przedmiotu, który nie spełnia wymogów dokumentu z punktu widzenia prawa cywilnego, czy ustawy o rachunkowości. Nie ulega zaś wątpliwości, że procesowe postrzeżenie dokumentu jako dowodu musi być jeszcze szersze niż prawnomaterialne.

Skoro Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych nie ma podstaw by twierdzić, że miała miejsce obraza prawa materialnego. Sąd Rejonowy, co istotne, w sposób znaczny ograniczył formułując opisy czynów przypisanych zachowania oskarżonych względem tych, które im zarzucono, a motywy takiego zabiegu w sposób wyczerpujący przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podzielenie ich w całości zwalnia Sąd Okręgowy od powtarzania argumentacji, zwłaszcza że przy akceptacji ustaleń faktycznych trudno w ogóle znaleźć argumenty na potwierdzenie zarzutu odwoławczego, apelacja zresztą takich nie zawiera.

Powyższe względy doprowadziły do uznania apelacji za niezasadną w zakresie, w jakim kwestionuje winę.

Wniesienie apelacji co do winy obligowało Sąd Okręgowy do kontroli zaskarżonego wyroku także w zakresie orzeczenia o karze i rozstrzygnięć z nią związanych (art. 447 § 1 k.p.k.). O ile sam wymiar kar pozbawienia wolności, orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania, w nie najwyższym wymiarze i na nie najdłuższy okres próby już z samej istoty prowadzi do wniosku o tym, że kary nie mogą być uznane za niewspółmiernie surowe, zwłaszcza w sposób rażący, co dotyczy także grzywien, należało uznać, że w sposób wadliwy, gdyż z obrazą prawa materialnego został na oskarżone nałożony obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k.

Nie ulega wątpliwości, że z treści tego przepisu wynika, iż sąd może zobowiązać skazanego do naprawienia szkody w całości lub w części, chyba że orzekł środek karny z art. 39 pkt 5 k.k. Środek karny z art. 39 pkt 5 k.k. to z kolei obowiązek naprawienia szkody, który stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. orzeka się na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej. Podkreślenia wymaga zarazem fakt, że w art. 46 § 1 k.k. mowa o szkodzie wyrządzonej przestępstwem, co ogranicza jej rozumienie wyłącznie do następstwa, jakie wynikło z przestępstwa dla osoby pokrzywdzonej tym przestępstwem. Z drugiej strony niezbędne jest dostrzeżenie zakresu klauzuli antykumulacyjnej z art. 415 § 5 k.p.k. oraz podstaw do wystąpienia w procesie karnym z powództwem cywilnym. W art. 415 § 5 k.p.k. wyraźnie wskazuje się na zakaz kumulacji rozstrzygnięć o charakterze kompensacyjnym mogących zapaść w postępowaniu karnym, z rozstrzygnięciami, które mają za przedmiot roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa, a są przedmiotem innego postępowania, np. cywilnego. Również z art. 62 k.p.k. wynika możliwość dochodzenia roszczeń w postępowaniu karnym w drodze wytoczenia stosownego powództwa, jednak tylko w tym zakresie, w jakim miałyby to służyć dochodzeniu roszczeń wynikających bezpośrednio z popełnienia przestępstwa.

Łączna wykładnia powołanych przepisów prowadzi do wniosku, że prawo karne dysponuje szeregiem instrumentów służących celom kompensacyjnym, których zakres wykorzystania musi być z kolei limitowany przedmiotem procesu karnego, a więc konkretnym czynem - przestępstwem, który został zarzucony osobie oskarżonej. Oznacza to, że wykluczone jest dochodzenie takich roszczeń, które nie wynikają bezpośrednio z przestępstwa, a pamiętać należy, że roszczenie to uprawnienie określonej osoby do żądania określonego zachowania się innej osoby, z określonego tytułu prawnego. Jeżeli więc przedmiotem procesu karnego jest przestępstwo, a więc delikt w rozumieniu prawa cywilnego, możliwe jest wykorzystanie instrumentów kompensacyjnych w celu jedynie realizacji roszczeń wynikających bezpośrednio z przestępstwa, a więc co do zasady roszczeń przysługujących osobie pokrzywdzonej.

Co do osoby pokrzywdzonej natomiast, jej definicja, co istotne mająca charakter materialny znajduje się w art. 49 § 1 k.p.k. Jej charakter materialny wynika ze ścisłego połączenia podmiotu definiowanego z przepisem typizującym określone przestępstwo. Pokrzywdzony to tylko taka osoba, której dobro prawne zostało naruszone lub zagrożone bezpośrednio przez przestępstwo, co ma miejsce w sytuacji, kiedy pomiędzy przestępstwem a naruszonym lub zagrożonym dobrem prawnym nie ma ogniw pośrednich. Definicja pokrzywdzonego koresponduje zatem z zakresem

roszczeń, jakie mogą być dochodzone w procesie karnym, tak na drodze powództwa adhezyjnego, jak i przy użyciu materialnoprawnych środków o charakterze kompensacyjnym. Nie ulega więc wątpliwości, że za pokrzywdzonego nie może być uznany podmiot, którego dobro prawne zostało naruszone jedynie pośrednio, jak i taki podmiot, z samej istoty nie może dochodzić żadnych roszczeń w procesie karnym, gdyż tak samo w sposób bezpośredni nie wynikają one z przestępstwa, gdyż wynikać po prostu nie mogą. Wyjątki w zakresie możliwości udziału w procesie karnym określonych podmiotów zamiast pokrzywdzonego są natomiast ściśle określone i z samej istoty też ich kategoria nie może podlegać wykładni rozszerzającej.

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że następca prawny spółki (...), a więc (...) Spółka z o.o., nie jest pokrzywdzonym, a w konsekwencji nie mogą być na jej rzecz zasądzone od oskarżonych żadne należności, gdyż źródłem tych należności nie jest przestępstwo. Ściślej natomiast, pomiędzy przestępstwem a podstawą prawną dochodzenia roszczeń od oskarżonych istnieją w tym zakresie ogniwa pośrednie, co powoduje, że roszczenia te nie mogą być uznane za wynikające bezpośrednio z przestępstwa.

Z treści dokumentów rejestrowych (k. 2035-2060) wynika, że (...) Spółka z o.o. jest następcą prawnym (...) Spółki z o.o., co powoduje, że przejęła na drodze sukcesji generalnej prawa i obowiązki tej spółki. Uprawnienie do dochodzenia roszczeń z deliktów popełnionych wobec Spółki (...) wynika zatem nie z samego faktu popełnienia tym deliktów i nie ma wyłącznej podstawy w art. 415 k.c., ale wynika z faktu nabycia prawa do dochodzenia uprawnienia wynikającego z deliktu. W tym zakresie należy uznać, że regulacje karnoprosesowe, zawierające też przecież przepisy materialnoprawne, mają charakter szczególny względem regulacji prawa handlowego, co związane jest przede wszystkim z wąsko określonymi celami postępowania karnego. Należy zauważyć, że przepisy karnoprosesowe nie przewidują następstwa prawnego co do zasady jako podstawy uznania określonego podmiotu za pokrzywdzonego, czy też strony nowej lub zastępczej względem pokrzywdzonego. Przykładowo w sposób szczególny wskazany jest zakład ubezpieczeń, który pokrył szkodę wyrządzoną przestępstwem lub jest zobowiązany do jej pokrycia (art. 49 § 3 k.p.k.), organy Państwowej Inspekcji Pracy w zakresie określonym w art. 49 § 3a k.p.k., czy też organy kontroli państwowej (art. 49 § 4 k.p.k.). Odnośnie do pokrzywdzonej osoby fizycznej, w razie jej śmierci uprawnienia procesowe związane z pokrzywdzeniem mogą być wprawdzie wykonywane przez spadkobiercę, jednak tylko wówczas, gdy jest on jednocześnie osobą najbliższą.

Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że przepisy prawa karnego materialnego i procesowego, stanowiące w tym zakresie regulacje szczególne, nie zawierają norm umożliwiających skorzystanie z karnoprawnych instrumentów kompensacyjnych osobom prawnym i jednostkom nie posiadającym osobowości prawnej, które weszły w inne prawa i obowiązki pokrzywdzonego na podstawie regulacji zawartych w prawie handlowym. Konsekwencją takiego stanu rzeczy było uznanie, że orzeczenie o zobowiązaniu oskarżonych do naprawienia szkody nastąpiło z obrazą prawa materialnego – art. 72 § 2 k.k. – co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

W pozostałej części, wobec braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu (art. 439 § 1, 440 i 455 k.p.k.) zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze jest konsekwencją rozstrzygnięcia merytorycznego – apelacja w zakresie, w jakim kwestionowała winę nie została uwzględniona – i znajduje oparcie w art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i w art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Marek Siwek Piotr Morelowski Beata Garczyńska